..ตกยุค...

นำเสนอเมื่อ : 24 พ.ค. 2552

ยย

เป็นธรรมดาของภาษาในโลกที่หมุนเรียนเปลี่ยนผ่านไปตามกาลเวลา คำที่คิดว่าล้ำที่สุดในปีนี้ก็อาจจะเชยในอีกไม่กี่ปีต่อมา

โดยเฉพาะภาษาของวัยรุ่นที่มักจะสร้างสรรค์คำใหม่ๆ มาใช้สนทนาอยู่เสมอ ทำให้คำศัพท์เก่าๆ กลายเป็นคำตกยุค ที่ทยอยสาบสูญไปตามๆ กัน พิษณุรักษ์ ปิลาทะสิงห์ รวบรวมคำศัพท์เก่าๆ ที่หายไป และคำใหม่ๆ ที่มาทดแทน

คำว่า "เชย" ในพจนานุกรมไทยปีล่าสุดหมายถึง ไม่ทันสมัย ตกยุค สามารถนำมาใช้ได้หลายโอกาส โดยเฉพาะเข้ารายองเครื่องใช้ การดำเนินชีวิต เช่น การแต่งตัวเชยๆ หรือรสนิยมในการใช้ชีวิตประจำวัน เป็นต้น

แต่มีอีกสิ่งหนึ่งที่บ่งบอกความเชยได้ไม่น้อย นั่นคือ คำชุดต่างๆ หรือศัพท์ที่ใช้สนทนาในชีวิตประจำวัน ดังตัวอย่าง ศัพท์ของเด็กวัยรุ่นที่สลิดเปลี่ยนผ่านสร้างความงงงวยให้กับผู้ใหญ่อยู่เสมอ ใครที่แลอยพูดศัพท์เก่าๆ จึงอาจจะถูกต่อนขอดได้ว่า โดโนเสาร์ต่าล้านปี หรือ 'ตกยุค' นั่นเอง

1. ย้ำๆ กับคำเชยๆ

"นายแต่งตัวได้จ๊ามมาก"

"ผู้ชายคนนั้นทำตัวโหลยท์ทะมากเลย"

"หล่อนแต่งตัวเฟี้ยวระยะ" ฯลฯ

ล้อนไม่กี่ถ้อสปีที่แล้วประโยคเหล่านี้ดูจะเฮอฮิตเหลือเกิน ใครพูดคำเหล่านี้แสดูทันสมัย และบ่งบอกว่าล้ำหน้าเกินเพื่อนฝูง แต่ไกระเดี๋ยวว่าศัพ์ชุทันสมัยเหล่านี้ดูกเบ็ยดตกขอบเรทีไปซะอย่างไม่กลัว หลังจากมีคำใหม่ๆ ผุดขึ้นมาให้เลือกใช้มากขึ้น

ยกตัวอย่างเชย เกือบอีสปีกิอน "เด็กอาร์ท" เป็นคำเรียกเด็กวัยรุ่นที่ทันสมัยสุดๆ และแต่วากเวลาพัดพาให้คำเหล่านี้กลายเป็นอดีต เกิดเป็นคำใหม่อย่าง "เด็กแนว" ซึ่งตอนนี้ก็ลิงดิปกกและถูกให้ความหมายกันไปต่างๆ นานา แต่ไอความหลักยังอยู่ที่เด็กสมัยใหม่ที่มีแนวทางเป็นของตัวเอง ตัวอย่างจาก "เด็กแนว" เป็นเพียงหนึ่งคำสะท้อนให้เห็นว่า คำเชยๆ เกิดขึ้นอยู่ทุกยุคสมัย

ก่อนหน้านี้ กระทรวงศึกษาธิการ โดยกรมวิชาการ ออกหนังสือเกี่ยวกับการใช้ภาษาทำนองนี้ โดยเรียกหนังสือนั้นว่า แนวทางการจัดทำพจนานุกรม "คำตะเหอ" เป็นการนำคำที่มักพูดกันตะนอองปากมาวรวบรวมไว้ด้วยกัน คำเหล่านี้เกิดขน้ามาจากคำที่วัยรุ่นประดิษฐ์ขึ้น ซึ่งมักจะมีคำตะเหอ ภาษาตลาดหรือแสลงออกมาใช้กันเสมอๆ เช่น

"แก่วาชุดนี้โยปะ"

"คนนั้นหน้าเหี่ยกเป็นน่าเลย"

"โห..ทำไมบ๊อดจัง"ะ"

เด็กวัยรุ่นย่านสยามสแควร์วัย 17 ปีอย่าง มานะ ของกู้เกียรติตระกูล เห็นว่า คำชุดถือเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งสำหรับกลุ่มพวกเพื่อนของเขา เพราะแบ่งบอกความรู้สึก และการยอมรับจากเพื่อนในกลุ่ม ดังนั้นต้องหลีกเลี่ยงคำเชยๆ

"ถ้าจะชุดว่า ลูกสิงคนนี้สวย กอนหน้านี้ผมจะชุดว่า คนนี้ "เด๊ด" วะ แต่พอตอนนี้ต้องชุดว่า "แจม" หรือถ้าราวสวยก็ต้องบอกว่า "เนียนหุม" เป็นอันบูกันกับเพื่อนๆ" มานะเล่าอีมๆ

ส่วน ศาสตรา พรมชาติ เพื่อนในกลุ่มของมานะยกตัวอย่างคำศกยุคว่า มีหลายคำที่ใช้กับเพื่อนกลุ่มหนึ่งได้ แต่กับอีกกลุ่มหนึ่งกลายเป็นคำเชยๆ เช่น เด็กโจ๊ เพื่อนอีกกลุ่มหนึ่งจะใช้คำว่า "เด็กเปิ้ม" มาจากคำว่า แป้บซึ่งที่แปลว่า เด็กช่า

หรือหากชุดว่าผู้หญิงคนนี้แต่งตัวดูฉวด เมื่อก่อนศาสตราอาจจะชุดว่า "เปรี้ยว" แต่ทุกวันนี้เพื่อนในโรงเรียนมักจะชุดว่า "ส้ำ" หรือ "อิน" (in) มากกว่า เยาอินออกีกว่า คำชุดเหล่านี้จะเกิดขึ้นจากเพื่อนๆ คนใดคนหนึ่งนำมาจากคนนอกกลุ่ม แล้วนำมาเผยแพร่ จนกลายเป็นคำฮิตของกลุ่ม ทำให้คำเก่าๆ ที่เคยชุดกันต่อยๆ หายไป

2. ต้นแบบจากสื่อมวลชน

เมื่อคำเสลงถูกสร้างขึ้นมาแล้ว ผู้ที่มักจะนำมายกต่อสู่สาธารณะ คือ สื่อมวลชน เห็นได้จากตามพาดหัวข่าวหน้าหนึ่ง หรือคำชุดคำขวยพิธีกรรายการโทรทัศน์ โดยเฉพาะรายการวัยรุ่นที่มักจะใช้คำชุด "ล้ำๆ" นำสมัย ตามมุดลิกของรายการ

ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาบางท่านถึงกับรับไม่ได้กับการใช้ภาษาของสื่อมวลชนบางกลุ่ม อย่างที่ ส.เชี่ยพอม ผู้ดันทัดภาษาไทย เขียนไว้ในหนังสือ "ภาษาสื่อมวลชน มีกี่คนพอรับได้" ว่า การนำเสนอขาวสารของสื่อมวลชนมักใช้คำที่กำกวว รุแนว หยาบคาย ลามก เพื่อความสะใจมากกว่าการใช้ภาษาเรียบง่ายแต่ได้เนื้อหาสาระ จนทำให้เกิดคำใหม่ๆ ที่ไม่มีประโยชน์

ที่เป็นเช่นนี้นั้นเพราะสื่อมวลชนมีข้อจำกัดในการทำงานหลายประการ เช่น การทำงานแข่งกับเวลา การสื่อความให้น่าสนใจ ทำให้ต้องใช้คำที่ง่าย ถึงภาษาปาก และสื่อสื่อสงคนได้ทุกระดับ จึงอาจจะไม่ถูกใจนักภาษาศาสตร์ได้

ส่วนคนทำงานด้านสื่อกลับเห็นต่างออกไป ศวิพรรณ ชื่นอมบุรณ์ หรือ อัน ดราวักแสดงความคิดเป็นอีกคนหนึ่งที่มักจะใช้คำแปลๆ ใหม่ๆ เธอเคยพูดถึงการใช้ภาษาของเด็กวุ่นใหม่ว่า เป็นการประยุกต์เอาสิ่งที่มีอยู่รอบๆ ตัวมาเล่นกับคำศัพท์ ทำให้เกิดภาษาใหม่ จากการรับรู้เพียงไม่กี่คนในกลุ่มก็ขยับขยายไปสู่คนวงกว้าง

อันทบทวนคำขยยๆ ที่ "เอาท์" ไปแล้วมาหลายคำ เช่น คำว่า "โหลยท์ทะ" คำนี้ฮิตมากตสมัยสิบปีที่แล้ว ความที่เป็นคำเปลกๆ ชระไม่เหมือนคำปากติ แต่สมัยนี้ได้ยินน้อยมาก อนติดว่าเพราะมีคำอื่นๆ ใหพูดแทน หรือ คำว่า "เด๊ด" สมัยนี้หากจะพูดถึงสิ่งที่ทันสมัยต้องใช้คำว่า "อิน" รวมถึงคำว่า "สะแด่วแห้ว" ซึ่งถือว่าทันสมัยมากเมื่อสิบปี แต่สมัยนี้เชยมาก

"ลงเหมือนกับที่เขาว่า ภาษามันต้นได้" อันให้ความเห็น "พวกเราที่ทำงานเกี่ยวกับสื่อก็คงมีอิทธิพลโดยตรง แต่คำว่า คนที่จะเอาไปใช้ก็คงต้องรู้ว่ามันเหมาะกับพวกเขาไหม ถ้าเป็นเด็ก หรือวัยรุ่นก็น่าจะรับง่าย แต่ผู้ใหญ่คงไม่ชอบ นาจะเป็นเรื่องธรรมดา ที่ผู้ใหญ่ชอบให้ท่าอะไรตามกระบบระเพณี"

กลุ่มคนที่ลนเห็นว่ามักใช้คำศัพท์แบบนี้มีสองกลุ่ม หนึ่งคือ วัยรุ่น เพราะเป็นวัยที่ต้องการแสดงความเป็นตัวของตัวเองให้ผู้ใหญ่เห็น แล้วภาษาเป็นสิ่งหนึ่งที่แสดงตัวตนของพวกเขาได้ อีกกลุ่มหนึ่งคือ กลุ่มกะเทย ซึ่งกำลังมาแรงเหลือเกิน อันให้เหตุผลว่า เพราะคำชุดของคนกลุ่มนี้แรง กระชับ และได้อารมณ์ ทำให้อิดติดตลาด เช่น ขอบอก เร็ด หรือเก็บกุ๊เรทว่า เป็นต้น

"มันเป็นเรื่องช่ำๆ มากกว่า เพราะจริงๆ ไม่มีคำที่จะอยู่ได้นาน วันหนึ่งก็ต้องหายไป สักคนมันเปลี่ยนตลอดเวลา พรุ่งนี้ค่ำว่า อิน หรือ เอาท์ ก็ต้องไปแน่นอน แล้วจะตอยหูว่าจะใช้คำว่าอะไรมาชุดกัน" เธอบอกความรู้สึกอย่างอารมณ์ดี

ส่วนดุลิลดี หรือ กิจมาโนชญ์ โรจนรัทพ์ ครูสอนภาษาไทยชื่อดังยอมรับว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่ต้นไหลไปับกระแสต่างๆ ได้ง่าย โดยเฉพาะการพูดการอามักจะมีภาษาเป็นของตัวเอง ชนิดที่ผู้ใหญ่ตองงไปตามๆ กัน บวกกับวงจรของภาษาที่ไม่หยุดนิ่ง และมักจะปรับเปลี่ยนไปกับกระแสสังคม อาจจะมีการนำมาจากภาษาต่างประเทศ ผ่านทางสื่อมวลชนแขนงต่างๆ เช่น ภาพยนตร์ ละคร หรือโฆษณา เป็นต้น

ในต่างประเทศก็เช่นกัน ดวุลิลดี้ยก ตัวอย่าง ภาษาอังกฤษซึ่งเดิมไปด้วยศัพท์แสลง โดยเฉพาะคำสาบาน หรือส่อเสียด และมักจะมีการปรับเปลี่ยนไปตามกาลเวลา ทำให้เพิ่มว่าทุกภาษาล้วนไม่หยุดนิ่ง และสิ่นไหลไปตามผู้ใช้ภาษานั้น

"คำเชยๆ เป็นเหตุการณ์ปกติของภาษาที่มีวันเกิดก็ต้องดับ มีอยู่ยุคหนึ่งเด็กวัยรุ่นนิยมชุดศพยัยชนะตัวเดียวกันทั้งประโยค เช่น "กินข้าวหรือยัง" ชุดว่า "ดินต้าวหดิอดิ๊ด" สิ่งเหล่านี้เพียงต้องการสื่อความในกลุ่มของเขาเท่านั้น แต่ไปยอู่กับกลุ่มคนอื่น เด็กวัยรุ่นก็ไม่ชุดแบบนี้ แล้วมาถึงวันหนึ่งการชุดแบบนี้ก็หายไปเอง"

"เป็นเพราะคำมีให้ใช้น้อยไปหรือเปล่า" เราถาม

ดวุลิลดีตัดว่า เป็นเรื่องที่ตอบได้ยากว่ามากหรือน้อยไป อยู่ที่ว่าจะภาษาเหล่านั้นใช้กับคนกลุ่มไหน เช่น หากนำไปใช้กับวัยรุ่นก็ถือว่าเขามักจะสร้างสรรค์คำใหม่ๆ เป็นเรื่องปกติ เพื่อสื่อความในกลุ่ม แต่สำหรับการทำงานเผยแพร่ทางเช่น คอมพิวเตอร์ ก็อาจจะต้องประดิษฐ์คำขึ้นมาใหม่ เพื่อประโยชน์ในการสื่อความหมาย อยู่ที่ว่าคำนั้นได้รับการยอมรับจากกลุ่มคนเพียงใด

อย่างไรก็ตาม คำศัพท์วัยรุ่นบางคำ ก็ยอู่ยงมานานนึงทุกวันนี้ ดังที่ สุดสวน ดุลสันพิสุตในพิจนุยสารสกุลไทย เคยเขียนยกตัวอย่างคำศัพท์วัยรุ่นเก่าๆ ที่ยังคงใช้อินมานานและยังใช้ออยู่จนถึงทุกวันนี้ เช่น คำว่า "ชิ๊หลี" แรกเริ่มนั้นมาจากคำที่เรียกผู้ชายประเทศทางเอาโดน (โดยเฉพาะสาวๆ สวยๆ) ว่า "กะหลิกะหลอ" ซึ่งพจนานุกรมให้คำอธิบายว่า "แสดงกิริยาทางทวงชิดชูดจาประจนประเจงอย่างไม่น่าดู" แล้วตามภาษาวัยรุ่นจึงจะตัดเหลือสั้นๆ ว่า "คนนี้มันชิ๊หลี" หรือชุดใหญ่ (เหมือน) สุภาพว่า "คนนี้มันแรงชิ๊หลี"

แล้วต่อมาก็ใช้คำ "ชลี" นี้ตามๆ กันมา โดยมาบรรยายพฤติกรรมของผู้ชายบางคนที่เจ้าชู้มากๆ ถึงขึ้นหลองไหลในสตรีเพศ แล้วนำมาทำเป็น "คำมาน" เพื่อมิให้พึงเป็นคำพยายาตยแสลงชุดหยพึง ต่อมาจึงตัดเหลือสั้นๆ เฉพาะคำเดียวมาใช้ โดยคำนี้มีองค์ใช้กันอยู่ในหมู่วัยรุ่นและคนกลุ่มอื่นๆ จนถึงทุกวันนี้

3. ชุดจากภาษาวัยใส

สำหรับผู้ใหญ่หลายคนอาจจะเห็นว่า ภาษาของวัยรุ่นเป็นเรื่องไร้สาระ ชุดจายะไรไม่เห็นผู้เรื่อง ทว่า คนกลุ่มหนึ่งพยายามศึกษาและทำความเข้าใจกับการสร้างคำและการนำไปใช้ของคนกลุ่มต่างๆ โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น มนความเชื่อที่ว่า ภาษาเป็นหน้าตาของวัฒนธรรม หากเข้าใจภาษาของพวกเขา บางทีเราอาจจะเข้าใจสิ่งที่วัยรุ่นคิดมากขึ้นก็ได้

ในอังกฤษเมื่อไม่นานมาานี้ มีการติดตั้งตู้ตัพท์ทหารีของวัยรุ่น คำศัพท์เหล่านี้เกิดจากการคำแสดงของวัยรุ่นกลุ่ม Cockney ซึ่งอยู่ทางตั้งตะวันออกของกรุงลอนดอนกับกลุ่ม British India ผู้จัดทำหรัวไฟติกอันนารีนี้เป็นเครื่องมือทำความเข้าใจกับวิถีชีวิตของวัยรุ่นกลุ่มดังกล่าว

ในประเทศฮิตเลโปรซึ่งได้จัดเรื่อว่าเต็มไปด้วยความหลากหลายของหยาชาติ จีน มาเลย์ อินเดีย และอื่นๆ เนื่องจากความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม หากขาดการจัดการที่ดีย่อมจะเกิดความขัดแย้งระหว่างวัฒนธรรมได้โดยง่าย ดังนั้นรัฐบาลจึงได้สร้างกลไกต่างๆ ในการประสานความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมย่อย โดยหนึ่งในกลไกทางสังคมที่ถูกนำมาใช้คือ ภาษา

วากันว่า แต่ละชนชาติมีภาษาของตนเอง เมื่อมาอยู่รวมกันจึงเกิดเป็นการประยุกต์ภาษาที่มีอยู่ให้เข้ากับสภาพแวดล้อม เกิดเป็นภาษาใหม่ๆ เช่น อังกฤษสำเนียงอดีตปร์ รัฐบาลจึงจัดหาภาษาขึ้นที่ไม่เป็นของชาวาติโดยเฉพาะดีหนึ่ง ในที่นี้คือ ภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาเนาก เป็นภาษากลางของชาติ โดยแต่ละชนชาติจะมีภาษาแม่เป็นภาษาที่สอง ซึ่งจะได้รับการถ่ายทอดจากครอบครัว หรือกลุ่มชุมชนของแต่ละคน

สำหรับนักวัฒนธรรมศึกษาสนใจการใช้ภาษาในฐานะที่เป็นตัวแสดงตัวตนของกลุ่มคน เช่น กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มเกย์ หรือคนพื้นเมืองในภูมิภาคต่างๆ ซึ่งมักจะมีภาษาเฉพาะกลุ่ม กลายเป็นแหล่งศึกษาทางวิชาการมากมาย เนื่องจากภาษาเป็นวัฒนธรรมที่คนในสังคมนั้นๆ ชวยกันสร้าง ดัดแปลง และประยุกต์ให้เข้ากับสภาพแวดล้อม

ในการศึกษาวัฒนธรรมวัยรุ่นมักุยชุพบว่า รูปแบบภาษาของกลุ่มวัยรุ่นสามารถแบ่งบอกการใช้ชีวิตของพวกเขาได้ดี อย่างที่ชูจักกันดีว่า ภาษาแสง ภาษาประเภทนี้ ช่วยประหยัดคำอธิบายที่ยืดยาวให้สามารถชุดถึงสิ่งที่ต้องเกตเห็น หรือมีประสบการณ์ได้ออย่างกระชับ และยังเป็นตัวเสริมและตำรวจความเป็นปึกแผ่นของกลุ่มด้วย การที่จะเข้าเป็นสมาชิกของกลุ่มโลกลุ่มหนึ่งจึงหมายถึง ผู้นั้นจะต้องชุดอยู่ตามภาษาเดียวกันกับพวกเขาได้ตลอด

ในสวงประเทศ Nelson นักวิชาการสายสังคมศาสตร์แสดงความเห็นต่อตความสำคัญของภาษาในกระบวนการจัดเกลาทางสังคมของวัยรุ่นว่า ภาษาช่วยให้วัรรุ่นมองตัวเองโดดเด่น และแตกต่างไปจากใหญ่

Nelson เคยศึกษาวัฒนธรรมวัยรุ่น 3 กลุ่มพบว่า แต่ละกลุ่มจะมีภาษาเฉพาะที่โดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ของกลุ่ม เช่น กลุ่มหนุ่มบ้านนอกจะใช้คำศัพท์และการตั้งชื่อเล่นจากเรื่องเกี่ยวกับกีฬา กลุ่มนิยมเครื่องยนต์จะใช้คำจากรถต่างๆ ส่วนกลุ่มยาเสพติดจะใช้คำจากชื่อยาเสพติด และแต่ละกลุ่มจะมีศัพท์แสลงที่ใช้เฉพาะแตกต่างกันไป

นอกจากนี้ นักวิชาการคนสมิลเคยสำรวจความคิดเห็นของวัยรุ่นประมาณ 2,000 คนเรื่องศัพท์แสลง พบว่า ความแตกต่างระหว่างเพศชายกับหญิงก็ทำให้ใช้ศัพท์ต่างกัน ผู้ชายใช้ภาษาแสลงเกี่ยวกับรถและเงิน ขณะที่ผู้หญิงจะใช้ภาษาแสลงเกี่ยวกับเสื้อผ้า แฟชั่น การแสดงออก หรือคนต้ง เป็นต้น

ดร.ลงวรัทย์ นาครทรรพ นักวิชาการจากคุศาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งศึกษาวัฒนธรรมวัยรุ่นในหลายมิติ และเคยตรวรวบคำศัพท์ของเด็กวัรรุ่นที่ใช้ในอินเทอร์เน็ตเมื่อไม่นานมานี้ อาจารย์ลงวรัทย์เคยกล่าวถึงการใช้คำศัพท์ของวัยรุ่นว่า เป็นตัวสะท้อนตัวตนของวัยรุ่นกลุ่มต่างๆ ได้อย่างดี ไม่ว่าจะเป็นวัรรุ่นในเมือง หรือต่างจังหวัด

คำชุดที่ดูเชยๆ จึงสะท้อนให้เห็นว่าวัรรุ่นสามารถผลิตคำที่นำออกมาใช้ได้อยู่ตลอดเวลา คำๆ หนึ่งจึงอาจจะมีเวลาอยู่ไม่นาน เพราะคำนั้นไม่ตอบสนองความต้องการของวัรรุ่น แต่คำนั้นๆ อาจจะถูกคนกลุ่มคนน่าไปใช้ต่อหนา เช่น คนวัยทำงานที่เริ่มเดับโดยื่นก็ยังนำคำนี้ไปใช้

การทำทำที่ของภาษาไม่ว่าจะเป็นภาษาทางการ ที่ทางการ หรือศัพท์แสลงอย่างที่วัรรุ่นใช้กันนั้น ยิ่งสวนแสดงความหมาย อยู่ที่ว่าภาษานั้นรับใช้ตนกลุ่มไหน ดังสำคัญยิ่งไม่ได้อยู่ที่คำว่าเชย หรือทันสมัย ทว่าขึ้นอยู่กับความเข้าใจระหว่างคนพูดและคนฟัง ว่าจะเข้าใจตรงกันเพียงใด

ล้อมกรอบ : คำไหน "อิน" คำไหน "เอาท์"

ในเวบ board.triogang.com ได้ควบรวมคำแสลงที่กำลังนิยมในหมู่วัยรุ่นในเวลานี้ ซึ่งใช้พูดคุยกันในโอกาสต่างๆ บางคำที่หยิบยืมมาจากกลุ่มกะเทย ดังนี้

โอ้วา! ยอจ๋ะ มันยอดมาก -- เป็นคำอุทาน หมายถึงแปลก

ไปล้างมุ้งลวด -- ไปไกลๆ ไม่ไหวเลย

ซะงั้น -- อาว ไงละ

จิงดิ -- ตอกย้ำความมั่นใจ ว่าจริงเหรอ

มาแล้ว -- มาแล้ว

วี่หวิด -- วุ่นวายมากๆ

โอ้ลุยยย -- ผู้ชายที่แต่งตัวไม่ได้เหมาะกับสถานที่ เช่น อากาศร้อนมากแต่ได้เสื้อกันหนาวแขนยาวตัวใหญ่ๆ

จูบูๆ -- เจอผู้หญิงที่แต่งตัวเซ็กซี่สุดยอด

ไปเดอ -- ออกไปเที่ยวกัน

ยาวไปๆ -- เที่ยวกลางคืนจนดึกดื่นถึงเช้า

ห่าน -- สาวสวยมากๆ

จิ๊บ -- สไโลหรือเวลาจอขหนุมหลอ

จิ๊วา -- เวลาเห็นใครแต่งตัวหรือแสดงออกเกินความจำเป็น

เยก -- น่าเกลียด ขี้เหร่มาก

เด่ง -- หน้าขาว

ชี้เม่ง -- พวกที่ชอบวีน ชี้โวยวาย ด่าเก่ง ปากจัด หน้าตานูดนิ่ง

อิม -- มาจาก impossible หมายถึง พวกเด็กเรียน คือสามารถทำเรื่อง (เรียน) ที่ยากๆ ที่เป็นไปไม่ได้ให้เป็นไปได้

ตู้ -- เด็กเรียน

ทำเนียน -- ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ทำเป็นพวกเดียวกัน ทำตัวกลมกลืน

สีม -- ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ทำเป็นพวกเดียวกัน ทำตัวกลมกลืน

นอย -- มาจากพราวนอย คือ วิตกกังวลไง

ซิว -- ทำนองดูเบลอๆ ลอยๆ

เน๊บ -- สบายๆ ไม่ยุ่ง

บ๊อก -- หลับ

โปร -- คนที่เราแอบชอบ

โอ -- โอเค

เก๊ริป -- ไม่แบบควาย

เซี๊ยะ -- ขุยง

เซี๊ยว -- เพี้ยนมาจากคำว่าเสี้ยว

เอาท์ -- เชย ตกกระแส

วัยรุ่นเซ็ง -- ไม่ได้ดั่งใจตัวเอง

เทรนดี้ -- อินเทรนด์ ทันกระแส ล้ำ มากๆ

ซับแหมน -- เหมือน Hi !

ซับโบร์ -- หวัดดี

สตรอว์เบอรี่ -- ตอแหล

ก๊ก -- แฟ้นของก๊กอีกทีนึง

เบๆ -- ง่ายๆ ทำได้อย่างสบายๆ

ปาดหน้าเค้ก -- ถูกเหยียดหยาม

บ๊อค -- บ๊อค หรือวา ชี้กลัว

เหนี่ยว -- ตอย ทำร้ายร่างกาย

เด็กแนว -- เด็กที่ชอบทำตัวตามกระแส

ผีห้าห่ม -- ผีเซ็กซ์

กั๊บ -- เงง

OPTION แรง -- เครื่องแต่งตัวแพงมากๆ รวมทั้งตัวดูแล้วดังการ อย่างเช่น เด็ก HIP HOP

สลิมบอมเบย์ -- ต่ำสุดๆ

ไม่ไส้จิ๋ว -- ไม่ใช่จริงๆ

อัลตร้าไม่ต่า -- อันตรายมากๆ

ซิซูกะ -- ตะกละ กินไม่เลือก

แกลปี้ -- แก้มากๆ

สเมล เวลดัม -- กลิ่นเหม็น

ออนน้ำ -- แสดงความเป็นน้ำออกสู่สายตาประชาชน